

ESGLÉSIA

pàg. 145

DE

MENORCA

DELL DE PRESSITERI

pàg. 160

DIACONIA DIOCESANA

pàg. 164

SANTA SEU

pàg. 169

PROFESSORIA

pàg. 178

**Butlletí oficial
del Bisbat**

Núm. 5 – Maig del 1984

ESGLÉSIA

DE

MENORCA

Es cierto, amados hermanos, que el Señor Jesús, al venir a la tierra, se preocupó especialmente por los pobres (pero divinamente por los pobres de la tierra, no de la infamia de la pobreza).

Con la conciencia de esta verdad común, escuchemos de nuevo las palabras del Maestro dirigidas a los discípulos: "la misericordia de Dios es para los pobres. Rogad, pues, al dueño de la misericordia que envíe obreros a su mies" (Mt 9, 37-38).

¡Cuánta actualidad tienen estas palabras también en nuestra época! Roguemos pues. Que cada uno de nosotros toda la Iglesia, y que en esta oración se manifieste el amor de Dios por el mundo, el misterio de la Redención.

Antes de iniciar la oración, rogamos a Santo Padre que nos envíe los presentes algunos pastores de almas.

Saludo muy cariñosamente a los sacerdotes de lengua española, presentes en esta celebración. A los procedentes de los diversos Estados de América del Sur o de América Central y de México, con particular mención a los representantes de sacerdotes de España, la Iglesia española y los sacerdotes de Italia. Queridos sacerdotes.

Que el Señor Jesús, con el que estamos celebrando este Año Jubilar de la Redención, nos envíe la gracia singular que cada vez que vivimos cada vez más cerca del Papa y a vuestros Obispos.

SUMARI

- DOCUMENTS DEL BISBE** pàg. 146
- 23.—“L'amor ha escollit uns homes”. Homilia de la Missa crismal.
 - 24.—“Ara no entens açò que faig; ho entendràs després”. Homilia del Dijous sant.
 - 25.—Meditació. “Mañana es viernes santo”.
 - 26.—Escrits: El dia d'enganyar.
 - 27.— ” Reflexió quaresmal.
 - 28.— ” Ara que ja hi són.
- SES CATEQUESIS DEL BISBE**
- 29.—L'Evangelí del sofriment.
 - 30.—I el van crucificar.
 - 31.—I va ressuscitar.
 - 32.—Feliços els qui creuran.
- CONSELL DE PRESBITERI** pàg. 160
- Full informatiu del mes de març 1984.
- INFORMACIÓ DIOCESANA** pàg. 164
- Activitats del Sr. Bisbe.
 - Numerosa assistència de fieles a las celebraciones jubilaires.
 - Commemoración del 150 aniversario de las Conferencias de San Vicente de Paúl.
 - Misa Crismal.
 - Charlas para matrimonios y educadores.
 - 16.ª Semana de Reflexión.
 - II Encuentro de posconfirmados.
- DE LA SANTA SEU** pàg. 169
- Missatge del Papa en la jornada mundial d'oració per a les vocacions.
 - Jornada de les Comunicacions socials.
- NECROLOGIA** pàg. 178
- Rdo. Don Lorenzo Salom Pons.
 - Rda. Hna. M.ª Magdalena Malagón Rabadán.

SUMARI

DOCUMENTS DEL BISBE pág. 148

- 23.— "L'amor ha escollit uns homes". Homilia de la Missa crismal.
- 24.— "Ara no entens açò que feigs; ho entendras després". Homilia del Dijous sant.
- 25.— Meditació: "Mañana es viernes santo".
- 26.— Escrits: El dia d'engany.
- 27.— " Reflexió pasqual.
- 28.— " Ara que ja hi som.

SES CATEQUEIS DEL BISBE

- 29.— L'Evangeli del sofriment.
- 30.— I el van crucificar.
- 31.— I va ressucitar.
- 32.— Felices els qui creuran.

CONSELL DE PRESBITERI pág. 160

Full informatiu del mes de març 1984.

INFORMACIÓ DIOCESANA pág. 164

- Activitats del Sr. Bisbe.
- Numerosa assistència de felix a las celebracions jubilaires.
- Comemoración del 150 aniversario de las Conferencias de San Vicente de Paul.
- Misa Crismal.
- Charlas para matrimonios y educadores.
- 16.ª Semana de Reflexión.
- II Encuentro de poscomunidos.

DE LA SANTA SEU pág. 168

- Missa del Papa en la jornada mundial d'oració per a les vocacions.
- Jornada de les Comunicacions socials.

NECROLOGIA pág. 178

- Rdo. Don Lorenzo Salom Font.
- Rda. Hna. M.ª Magdalena Masgón Rabadán.

DOCUMENTS DEL BISBE

23. "L'AMOR HA ESCOLLIT UNS HOMES" (Homilia Missa Crismal 1984)

Estimats germans sacerdots,

Estimats germans tots,

"L'amor ha escollit uns homes". Amb aquestes paraules, el prefaci d'aquesta missa crismal que estam concelebrant, inicia i concreta una extensa programació sobre la identitat i els serveis del nostre sacerdoti, com a participació del sagrat ministeri de Jesucrist. "L'amor ha escollit uns homes per la imposició de les mans". Ja en un altre lloc de l'evangel·li, Jesús deia als seus apòstols: "No sou vosaltres qui m'heu escollit; som jo qui vos ha escollit a vosaltres", i açò per acomplir la tasca de la missió de Jesús que també serà la missió nostra.

Avui, estimats germans, en aquest dia sant, ens hem reunit aquí, el bisbe, els sacerdots i un gran nombre de feels cristians, per concelebrar l'Eucaristia, fer els sants olis i renovar les promeses del sacerdoti que un dia vam fer al peu de l'altar. Déu, "amb providència inefable", ha volgut perpetuar el sacerdoti ministerial de Crist, l'Ungit, en uns homes que el seu Amor va escollir. I els va escollir, ens va escollir, per ser servidors de Déu i dels homes.

Primerament, hem de fer aquest servei amb un ministeri sacramental doble: "renovar, en nom seu, el sacrifici de la redempció humana"; i "preparar el convit pasqual per als seus fills".

És un primer servei que ha de fer el sacerdot. Són contundents les paraules de Jesús en el darrer Sopar: "Faceu açò per la meua commemoració". "Perquè cada vegada que mengueu d'aquest pa i beveu d'aquest calze, anunciau la mort del Senyor, fins que ell torni". Sacrifici i convit.

El sacerdot, idò, és per a l'eucaristia. No podem admetre un sacerdocí no sacramental.

Però aquest servei eucarístic fet al poble dels redimits, que també té un sacerdocí reial, no inclou tota la realitat del nostre sacerdocí. Si hem de renovar el sacrifici de la creu i hem de preparar el convit per als fills de Crist, també hem de realitzar el servei de la paraula i de la caritat, és a dir, tenim obligació de continuar la missió evangelitzadora que va donar-nos Jesús.

Tot açò ho expressa també el sacrifici d'avui. Diu: "(els sacerdots) moguts per la caritat, com a pastors vagin al davant del poble, l'alimentin amb la paraula i el refacin amb els sacraments". Conductors del poble de Déu, els sacerdots han de predicar la seva paraula. Una paraula que ha d'arribar al cor de tots els homes i s'ha de fer realitat en mig de les realitats del món. I és partint de l'Eucaristia que ho hem de fer.

Perquè l'Eucaristia és Crist en missió, és Crist significant la missió i és CRIST complint la missió. Crist és el sacrament de la salvació. Ara Déu s'expressa i s'atraca a nosaltres davall el vel i a través de signes apropiats a la nostra naturalesa i manera de ser. És Jesucrist qui prossegueix la seva obra i l'actualitza en el temps i l'espai, per mitjà de l'economia sacramental. Al bell mig hi tenim l'Eucaristia: Jesucrist, qui és el significat i el significant, present i operant i donant-se a la missió.

L'arrel de l'evangelització, de la missió donada a l'Església i als seus sacerdots, és Jesucrist. I la missió, per tant, també radica en l'Eucaristia i no a l'inrevés. Un teòleg de la missió de França comenta açò dient: "No es comença per la missió per a després invocar la gràcia de Crist o bé orientar-se cap a Ell. La missió encomanada al sacerdot, al seu nivell, en el seu sector, la seva presència, les seves relacions, reunions i accions, no tenen el primer lloc, no són anteriors a l'Eucaristia. Aquest no és un fet segon, una espècie de compliment llunyà o de coronament final, ni un simple recurs susceptible de ser perfectament utilitzat quan sigui convenient acumular totes les possibilitats d'èxit en moments difícils".

Perquè hi ha un vincle entre l'eucaristia i la missió. Jesucrist present entre nosaltres per l'Eucaristia dona sentit a la vida dels homes i del món. Va donant sentit a la missió, a l'anunci de la paraula. Ell és qui realitza, Ell és qui salva, a través dels nostres sacraments. L'ordre sacramental és el mitjà de que se serveix Jesucrist per intervenir en la conversió del món. L'Església, els seus sacraments són instruments objectius, eficaços, per virtut de Déu. Són portadors de la Redempció. I el sacerdot és el ministre que actualitza la redempció per part de l'Església actual i per a la seva missió catòlica actual.

En la carta que el Papa Joan Pau II ha dirigit a tots els sacerdots

per aquest dia de la missa crismal, ha constatat tot açò d'una manera clara i emotiva. Ens ha escrit: "Nosaltres, servents de Crist, som els seus administradors. El sacerdot és l'home de l'economia salvífica, l'home plasmat per la gràcia, l'home administrador de la gràcia. Precisament en l'íntim d'aquesta missió messiànica de Crist sacerdot, està arrelada també la nostra vocació i missió: vocació i missió de sacerdots de la nova i eterna aliança. És la vocació i la missió dels enviats qui han de proclamar l'alliberament en mig de les múltiples afliccions, en mig del mal que de tantes maneres té esclavitzat l'home d'avui; dels enviats qui han de curar les ferides dels cors humans, dels qui han de consolar a tants desconsolats com hi ha. Aquesta és la nostra vocació i missió de servidors. Ningú no pot prestar aquest servei en lloc nostre. Ningú no pot substituir-nos".

El prefaci acaba amb un altre servei que és com el resum i conclusió dels altres: el servei del nostre testimoni. Diu: "Donant la vida per vós i pels seus germans, s'esforcin a conformar-se a la imatge de Crist i amb fermesa vos donin testimoni d'amor i fidelitat".

Estimats germans sacerdots, la imposició de les mans per la qual un dia vam ser escollits per ser administradors dels misteris de Déu, és el que ens diferencia dels nostres germans seglars. Actuem en nom de Crist pel poder que se'ns ha donat sense cap mèrit per part nostre. Escollits i enviats, celebrem l'Eucaristia i els altres sacraments per partir d'ells i ser anunciadors de la Bona Nova. Sense l'Eucaristia no podríem evangelitzar, anunciar. I no tindria sentit la nostra Eucaristia si, decidits, no ens llançàssim a predicar i fer feina pel Regne.

El testimoni vital d'amor i de fidelitat a Crist és imprescindible per dur a terme la nostra tasca, la nostra missió. Com diu el Papa, en la seva carta, "demanem a Crist una sola cosa: que cada un de nosaltres sàpiga servir millor, més eficaçment i netament la seva presència de Pastor en mig dels homes en el món actual. Ja que açò també és molt important per a nosaltres, perquè no ens entri la temptació de la "inutilitat", és a dir, la de sentir-nos no necessaris. Perquè no és veritat. Som més necessaris que mai, perquè Crist és més necessari que mai".

I vosaltres, germans estimats, pregueu per nosaltres. Ni res ni ningú no ens espanta, ni necessitam ningú que espanti. Perquè confiam en el Senyor. I, en les nostres debilitats i sofriments, sabem acudir a Ell qui és la nostra única força i consol. Som instruments i som servidors. Amb tota sinceritat, sense subterfugis ni temences, guiats únicament per servir Déu i els homes segons les nostres possibilitats i les circumstàncies que ens enrevolten, nosaltres, homes escollits per l'Amor, demanam la

gràcia de sobre prestar cada dia més bé el servei pel qual el Senyor ens ha enviat.

Pregueu, idò, germans, perquè sigui així; i faceu-ho ara, mentre anam a procedir a la renovació de les nostres promeses sacerdotals.

24. "ARA NO ENTENS AÇÒ QUE FAIG; HO ENTENDRÀS DESPRÉS"

(Homilia pel Dijous Sant del 1984)

"Ara no entens açò que faig; ho entendràs després". Aquestes paraules, estimats germans, les hem sentit dir fa un moment a Jesús quan volia rentar els peus a l'apòstol Pere. Davant la resistència de Pere, en no voler deixar-se rentar els peus, pel rebaixament que significaria açò pel Mestre, Jesús no té més remei que indicar-li el misteri que inclou: "Ara no entens açò que faig; ho entendràs després. Si no et rent, no ets dels meus".

Reunits avui en aquest capvespre, aquí a l'entorn de l'altar, celebrem la missa vespertina de la Cena del Senyor. Recordam la seva mort, celebrem la seva resurrecció i esperam el seu retorn gloriós, plens de goig perquè Crist ha donat la vida per nosaltres i s'ha volgut quedar en la nostra Eucaristia, demostrant-nos l'amor sense fi que ens ha tengut.

Pere i els apòstols no entenien res de tot allò. S'atraca la passió, el sofriment i la primera lliçó que els vol donar el Mestre és l'exemple del seu servei amorós, rentant-los els peus, com a símbol del gran servei que farà després al Calvari, morint en Creu per reconciliar Déu i la humanitat.

"Ara no entens açò que faig". I els apòstols passaran una mala nit i un pitjor dia, aquell primer divendres sant, un penjant-se, l'altre negant el seu Mestre i els altres desapareixent, covards i plens de por.

"Després ho entendràs". Ho entendran tots després a la llum de la creu i de la resurrecció del Senyor. Els apòstols van aprendre, certament, la lliçó de la humilitat i del servei. Van sobre donar la seva vida pel Mestre i pels germans, després d'haver anat i predicat la Bona Nova, amb l'exemple del seu servei, de donar-se enterament, anunciant la mort del Senyor fins que torni.

Podríem ara nosaltres preguntar-nos si entenem Jesús i les obres que va fer. Si entenem aquest seu gest, l'exemple que ens dóna, en la seva humilitat i el seu servei. Seguidors de Jesucrist, hem d'entendre i sobre el camí que ens va mostrar.

El món del temps de Jesús fou un món de sofriment i d'injustícia. En sabem la història i els evangelis deixen constància de les deficiències i dels mals i pecats d'aquella civilització. Però sembla que el nostre món actual, amb tots els avenços tècnics, científics, socials i econòmics, encara continua essent semblant a aquell, en sofriments, injustícies i pecats.

Hauríem d'entendre el gest de Jesús. Venia a dur l'amor, l'estimació, el servei als altres. Perquè el servei als altres és el gest característic de Jesús. No he vingut a ser servit, sinó a servir, va dir un dia als seus deixebles. I aquest gest de rentar-los els peus és precisament el signe amb el qual vol demostrar el seu amor infinit, el seu servei a tota prova.

L'Església, amb la seva litúrgia, ens recomana cada any, en aquest dijous sant, que nosaltres feils cristians, aprenguem del nostre Mestre aquesta lliçó del servei als altres. Per açò commemoram la institució de l'Eucaristia, el gran servei que Jesús ens ha fet, quedant-se entre nosaltres per ser aliment i força de les nostres ànimes. Per açò celebrem també la institució del ministeri sacerdotal, que no té per finalitat cap altra cosa que açò, ser ministeri, ser servei per a tots.

Idò, aquesta és la nostra consigna. "Vos he donat exemple perquè vosaltres ho feis tal com jo vos ho he fet". Jesús ha vingut a fer-se home i a donar la seva vida per nosaltres, per fer el gran servei de la Redempció. Quan tornarà cap al Pare, ens deixarà aquesta participació en la seva vida i ens farà present de l'amor misericordiós de Déu Pare, qui ens estima des de tota l'eternitat.

L'Església, també, per mitjà de Càritas, la seva organització en favor dels més pobres i desvalguts, ens recomana l'austeritat i el servei als qui sofreixen. Malgastar no és just, crida l'eslògan. En aquest dijous sant, dia de l'amor fratern també hauríem de considerar la nostra aportació als germans. Per açò escriuen en la proclama d'aquest dia de l'amor fratern: "Fraternitat i justícia que neixen de l'amor són l'alternativa que els cristians volem oferir com a resposta eficaç a tants de problemes com vivim. Davant de l'home que es tanca en si mateix, davant d'una societat competitiva, afirmam la necessitat de l'amor al germà com element integrador i dinamitzador de la vida social. Fraternitat d'homes, de pobles i de grups humans ha d'ésser la solució donada ja per Jesús en la nit del dijous sant quan va dir, estimeu-vos els uns als altres. Aquest és el programa de convivència que Jesús va deixar-nos i és el programa que identifica els seus deixebles".

Aquests dies ha saltat una notícia als diaris per la qual hem sabut que la nostra ciutat, Ciutadella, ha estat la primera d'Espanya en el desenvolupament comercial, naturalment en proporció segons el nom-

bre d'habitants. No podríem demanar tots avui que també Ciutadella fos la primera en demostrar el seu amor fratern, la primera en cuidar i atendre tantes de necessitats com hi ha, encara que de vegades sembla que no hi siguin?

Ara procediré al lavatori dels peus. És un símbol que fa el vostre bisbe, per seguir l'exemple de Jesús i també per donar-vos un exemple, com a signe de l'amor que ens devem els uns als altres. Amb aquesta Eucaristia obrim el Triduum pasqual. Els tres dies més solemnes i sagrats per a la nostra fe. Vivim-los, idò, amb intensitat, contemplant Jesús que sofreix i més encara, veient en ell al nostre Déu qui ens salva.

Que el seu amor infinit doni força al nostre amor, tantes de vegades mesquí i egoista.

25. MEDITACIÓ. "MAÑANA ES VIERNES SANTO"

Mañana es viernes santo. Un viernes santo que nos cae ya casi al final del Año Santo de la Redención que conmemora el 1950 aniversario de la pasión y muerte de N.S. Jesucristo. Es el día de la cruz. Un día que es más de oración y contemplación que de penitencia.

Tendríamos que contemplar los sufrimientos de Jesús con la piadosa discreción y la segura decisión de los verdaderos y fieles seguidores de Cristo. Porque creo que a veces puede violentarnos la exhibición de la dolorosa agonía de Jesús, con la literatura y los análisis y descripciones en superlativo que se despliegan sobre su tortura física. Es mucho mejor arrodillarse devotamente a los pies de la cruz y dejarse adoctrinar por el silencio del Señor que no excitarse y ponerse nervioso con el relato de aquellos suplicios.

Procurar solamente el sentimiento de una compasión por Jesús que sufre y muere no es rendir homenaje a nuestra fe. Los judíos, presentes en el Calvario, vieron sufrir a Jesús mucho mejor de lo que ahora nosotros podemos imaginar. Pilatos lo contempló azotado, coronado de espinas y conoció todos los detalles de su pasión. Pero aquel espectáculo no lo acercó al Redentor.

Cristo, en su pasión, es más que un crucificado. La historia humana está llena de crueldades y la pasión de Cristo es algo más que un capítulo muy emocionante, en la sarta de crímenes y atrocidades cometidas a lo largo de los siglos. Quiero decir que la compasión, la lástima, el sentimiento o la ternura no son ni los únicos ni los verdaderos frutos de la Semana Santa. Tener compasión de Cristo que sufre, ciertamente

es bueno, pero no es suficiente. Aquí, más que de compadecerlo, se trata de convertirnos y de reformarnos a nosotros mismos, aceptando y poniendo en práctica las consecuencias de su amor salvífico.

La fe es la que nos aporta la significación de las cosas. Para los cristianos el sentido y la razón de ser de lo visible y palpable es siempre lo invisible, tanto o más real y vivo que lo visible. La sangre, los golpes, los azotes, la corona de espinas, la misma realidad de la muerte no es lo más importante. Todas estas cosas son reliquias infinitamente preciosas y no podemos ser indiferentes ante ellas. Pero lo que importa, lo que une y valora todo ello es lo más real, lo más significativo, el alma que sustenta todas estas cosas, es decir, la salvación del mundo, obrada por estos sufrimientos redentores.

Nuestra contemplación de Cristo que sufre y muere no debe pararse en los estragos de las heridas, sino que debe discernir y valorar en ellos la salvación del mundo, la redención como victoria sobre el maligno. Porque más que ver a un hombre que sufre, hemos de adorar a un Dios que salva. Por la vida del mundo, por nosotros, subió al Calvario y sus sufrimientos son únicos porque son redentores.

Dios muere. Jesús entrega su vida. Pero su pasión continúa. Continúa en tantos y tantos hombres y mujeres que, por El, con El y en El, han sabido y saben, aún hoy, y en lugares que todos conocemos, unir y ofrecer sus sufrimientos y sus vidas para completar lo que falta a la pasión de Cristo.

“La Iglesia, ha escrito el Papa Juan Pablo II en su carta apostólica sobre el sentido cristiano del sufrimiento humano, siente la necesidad de recurrir al valor de los sufrimientos humanos para la salvación del mundo”. Nuestros sufrimientos de cada día, toda nuestra misma vida ha de ser camino de reforma y de conversión, como fruto fecundo de la muerte del Señor.

Mañana es viernes santo. El camino humano de Jesús, emprendido en Belén, tendrá su fin mañana en el Calvario, en la cruz.

Pero, carísimos hermanos, ¿será el fin?

(televisada el día 19 d'abril per TVE-1)

ESCRITS

26. EL DIA D'ENGANAR

A Menorca, per costum anglès, és dia d'enganar el dia 1 d'abril,

precisament diumenge que ve. Veig que, escrivint açò, posaré en guàrdia els meus lectors i, si se'n recorden, miraran de no deixar-se enganar en tal dia. Ho sent pels bromistes o enganadors que puguin quedar decepcionats, si és que no poden "col.locar" cap dels seus enganys.

Fora bromes i enganys del dia 1 d'abril, hauríem de pensar si també els altres dies de l'any hi ha enganys, si la nostra vida tota no es troba massa de vegades plena de desenganys. Ja ho deim que el món és un engany. I si hem de posar confiança en la paraula que ens han donat, o en el paper que s'ha firmat o en les promeses que ens han fet, veim que, no obstant açò, ens enduim desenganys i som enganats quan manco ho pensam.

El nostre món està faltat d'esperança, de confiança. I l'esperança i la confiança ens són ben necessàries. Potser les hem perdudes. O no sabem on i en qui posar-les. Perquè sembla que ja no ens podem fiar de ningú i que s'ha de desconfiar de tot i de tothom. Un hom ja només confia en si mateix, en el seu saber i tenir, en les influències i les possibilitats que anirà adquirint per pròpia iniciativa. I no és cosa estranya veure en tanta i tanta de gent la desil.lusió, el desencant i la decepció per tants de cops soferts al llarg de la vida, massa de vegades provinents dels més amics o dels més íntims.

I no hauria d'ésser així. No es pot ser tan desconfiat. Encara en el món hi ha moltíssimes de persones que mereixen tot el respecte d'una confiança plena. O serà que el nostre egoisme ens tanca als altres i som nosaltres els desconfiats i els desesperançats per pur interès propi? En aquest cas, tampoc nosaltres no podríem inspirar confiança a ningú.

Hem de fer feina per retornar a l'esperança: No s'hi val a enganar. La transparència de les nostres actituds hauria d'omplir de confiança tots aquells que tractam. Hauríem d'anar més amb el cor a sa mà. Senzills com els coloms, deia Jesús. I també, és clar, sense deixar l'altra virtut de la prudència que en si mateixa ja és esperança i confiança.

En un text del profeta Daniel, s'hi llegeix aquesta súplica, dirigida a Déu: "Els qui confien en Vós no tindran mai un desengany". Perquè Déu no pot enganar-se ni enganar-nos. Confiar en Ell, omplir-nos tots, ara que tanta de falta fa, d'esperança cristiana ajudaria a tenir més confiança en l'home, fet a imatge i semblança de Déu.

Idò, que el nostre comportament meresqui i doni confiança als altres. Actuem sempre amb honradesa, sense enganar ni mentir, i, també, sense deixar-nos enganar per les fal.làcies i les vanes il.lusions, en les quals massa de vegades posam el nostre cor. Llavors el dia d'enganar només serà el dia 1 d'abril, en la facècia d'una innocent bulla.

(publicat al diari "Menorca")

27. REFLEXIÓ QUARESIMAL

Dies passats vaig anar a visitar un malalt. Sofria, i feia temps que ja era al llit. Però va animar-me en veure que, en mig del seu dolor, sabia oferir-lo i acceptar-lo amb una fe cristiana a tota prova. No li mancava el consol i fins i tot certa alegria. I m'assenyalava el lloc del seu dolor dient-me: "A vegades, me costa de soportar-lo; pateixo prou, però alabat sigui Déu!".

Vaig recordar-me del salm 33: "El Senyor és a prop dels qui sofreixen". Si el Senyor és a prop dels qui sofreixen, me pens que açò vol dir que el Senyor és a prop de tothom. Perquè tots sofrim. Voldria considerar ara açò.

El Senyor és a prop. I moltes de vegades es fa present i al costat nostre pel dolor, o bé per la mort de qualque ser estimat. Hauríem, idò, d'insistir sobre el dolor, sobre la reacció de les persones davant el sofriment.

Podríem, primerament, preguntar-nos perquè Jesús va escollir el camí del dolor i de la mort per salvar-nos i redimir-nos. Perquè, certament ho hauria pogut fer d'una altra manera. Però va escollir el dolor. Fou un home de dolors, com ens diu el profeta, i va acceptar el sofriment de la seva passió, amb dolors físics i morals, fins a arribar a un desampar total. A l'hort de Getsemaní mostra exactament aquesta seva solitud. I a la creu, abans de morir, dirà les paraules del salmista: "Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?"

Un cor que sofreix, en certa manera, sempre resta sol i abandonat. El dolor físic no es pot compartir amb ningú. El dolor moral que sent un cor que sofreix pot minvar amb el consol que es rep dels altres. Però també sempre s'ha de passar sol i amb la possibilitat de la incomprensió dels altres.

Només el Senyor és a prop pels nostres dolors. Només la nostra fe en Ell pot donar-nos aquella ajuda que necessita un cor adolorit i creient. Me pens que el dolor, la mort, tots els trasbals que s'han de passar en aquesta vida es poden aminorar, i en certa manera curar, gràcies a la fe. De la fe en Jesucrist dolorós i sofrent en podem treure força i resistència, sabent que és testimoni d'un goig que no s'acabarà mai més. Perquè creim en una altra vida de benaventurances eternes és possible de resistir tantes proves de dolor. No seria un desesper tant de dolor i de mort, si una fe en una altra vida no alimentàs i enfortís el nostre ànim?

El Senyor és a prop dels qui sofreixen. Amb els dolors de la seva

Passió Jesús va començar a atracar-se als nostres dolors i a les nostres passions de cada dia. Hem de seguir-lo per aquest camí, perquè el camí dels homes és camí de sofriment i de dolor. No ens enganem: haurem de patir i sofrir. I la mort espera darrera de qualsevol circumstància.

Idò, atraquem-nos també nosaltres al Senyor. És l'únic remei definitiu i vertader que trobarem per tots els nostres dolors d'aquest món.

(publicat al diari "Menorca")

28. ARA QUE JA HI SÓN

El Doctor Scòpius, un pseudònim que escriu cada dia al diari "AVUI" de Barcelona, va publicar el passat dimarts sant, dia 17, un article, de fina ironia i d'humor "urbà", titulat: "Ara que no hi són". Es referia a "tota la progresia, principalment la barcelonina, però també la de la majoria de les altres ciutats catalanes" que "ha fugit en peregrinació cap a Menorca". L'anomena, després, la "diaspora laica"; "els qui marxen cap a Menorca per setmana santa són els autèntics que viuen en aquell estat de progresia de classe mitja" i "que van a Menorca perquè és tranquil, perquè hi troben unes platges desertes que són una meravella i perquè la gent és tan maca".

I acaba l'article lamentant-se "que els creients severos (de Barcelona i de Catalunya, és clar) no aprofitin prou aquesta absència massiva dels infidels per rabejar-se de litúrgia i de pau divinal".

Els creients de Menorca, encara que no severos, ens trobam, idò, aquests dies sants, amb la progresia d'allà i la d'aquí i sembla que no tindrem temps d'aprofitar la litúrgia i la pau divinal, amb "tanta de progresia massiva d'infidels" com hi tindrem.

Som a Pasqua, ja. Ha passat setmana santa i supòs que aquesta peregrinació de la progresia catalana haurà retornat ja a ca seva. Els vam veure. Qualcú treia el nas a les nostres esglésies a l'hora de les funcions litúrgiques, badoquejant i contemplant el gòtic de la Catedral o el barroc i l'orgue de Sta. Maria de Maó. Qualcú ni se'n va entèmer de tot açò. I qualcú va assistir "devotament" a les nostres cerimònies del Triumf pasqual. Hi va haver de tot en aquesta progresia.

I els creients de Menorca vam aprofitar aquesta "presència massiva", ara que ja hi són, per fer les nostres litúrgies en la pau divinal i la serenor acostumada, per viure més intensament el principal misteri de la nostra fe.

Ara que ja són aquí a la nostra illa, no ens vam immutar. Ara que ja hi no són, els tornarem a esperar, amb la mateixa pau i tranquil·litat, quan vinguin a l'estiu. Perquè aquesta progresia i tanta d'altra de gent sempre hi són. Hem après de Jesús, mort i ressuscitat, que l'amor no té fronteres. I els feels cristians volem dur-ho a terme, a la pràctica, encara que de vegades costi prou. L'acolliment al germà, i aquests també ho són, una paraula d'amistat, un tracte generós i amical sempre els haurem de tenir presents en les nostres actituds cristianes.

Ara que ja hi són, que vegin el nostre respecte i la nostra atenció, fins i tot en la pau divinal de les nostres litúrgies. Sempre ens quedarà una mica de formatge i un gotet de gin per demostrar la nostra hospitalitat.

I ves, açò del Doctor Scòpius m'ha anat bé per fer aquesta crida a l'amistat i a l'estimació, que tant hem de predicar, entre creients "severs" i progresia.

(publicat al diari "Menorca")

SES CATEQUESIS DEL BISBE

29. L'EVANGELI DEL SOFRIMENT

(8 - 4 - 84)

Aquest títol que he posat és una frase, polida i encertada, que empra el Papa Joan Pau II en la Carta apostòlica, que fa poca estona ha publicat, dirigida a tots els feels de l'Església catòlica, sobre el sentit cristià del sofriment humà.

Dic que és una frase polida i encertada. Però, ben examinada, sembla també una frase desconcertant i paradoxal. La paraula "evangeli" tots sabeu que vol dir: "bona nova, bona notícia". I la pregunta sorgeix ben de veras: el sofriment pot ésser una bona nova, una bona notícia?

Quan el metge fa un reconeixement i ha de dir als familiars del malalt visitat que té un càncer i que haurà de sofrir molt, precisament no és una bona notícia la que els dóna. I així en totes les altres notícies que confirmen qualche dolor o sofriment.

No obstant açò, podem parlar de l'evangeli del sofriment. O és que el dolor, el sofriment no tenen cap valor? No podem trobar un sentit profund als mals que ens embarguen? El món està ple de sofriments i l'home sempre s'ha preguntat sobre el perquè i el per a què del dolor i del mal.

Jesús, a la muntanya, quan proclamava les seves benaventurances, deia: "Feliços els qui ploren". I les llàgrimes, certament, són quasi bé sempre manifestació del dolor, del sofriment. Plorar, idò, per a un cristià no voldrà dir ni que hom és culpable ni feble ni dissortat. Perquè el dolor és redemptor i el seu sentit més profund, com diu el Papa, és "que l'Església sent la necessitat de recórrer al valor dels sofriments humans per a la salvació del món".

Déu ha amagat en les nostres debilitats i misèries aquest evangeli del sofriment i ens ha mostrat que el dolor no era un plaer, però sí que en si mateix duia una esperança i ofrenava una protecció.

Anam atracant-nos a la Pasqua. Idò, a una setmana santa en la qual considerarem i meditem i viurem els sofriments de Jesús qui moria a la Creu per nosaltres. La pàgina sublim de l'evangeli del sofriment que Ell escriurà amb els seus dolors i la seva mort, serà seguida contínuament pels sofriments i els dolors humans i aquest evangeli del sofriment a cada instant ens parlarà amb paraules estranyes i paradoxals.

Donem sentit al sofriment. Tots hem de sofrir. Només l'amor salvífic de Jesús i el de tots els seus seguidors que saben donar sentit al sofriment són capaços de comprendre i fer comprendre el seu contrasentit: Feliços els que ploren; feliços els qui saben sofrir i redimeixen amb el seu dolor.

30. I EL VAN CRUCIFICAR

(15 - 4 - 84)

I el van crucificar. Quatre senzilles i precises paraules inclouen tot el misteri de la nostra Redempció. Amb simplicitat i discreció, l'evangeli parla dels sofriments i de la mort de Jesús. És laconic, terminant: I el van crucificar. Ja està dit tot.

Però no està fet tot. Jesús ha complert la voluntat del Pare: tot s'ha consumat. El Pare ha glorificat Jesús en el seu sofriment. Ara ja sabem on podem trobar sempre Jesús, ja coneixem com ho fa per atreure-ho tot cap a Ell.

Llavors la creu —el dolor— és el signe i el símbol dels seguidors de Jesús. També amb Ell tots haurem de passar per la creu i el sofriment si volem arribar a la Vida.

I el van crucificar. Amb quins ulls miram la Creu i el Crucificat? Perquè “miraran aquell que han traspassat”. Qualcú passa i mira distret i indiferent. Altres simplement, passen. I no està fet tot.

Hem de completar amb el nostre sofriment l'immens amor del sofriment de Jesús a la creu. La redempció realitzada ja plenament per Jesús, en cert sentit es va realitzant constantment.

Per nosaltres mor a la Creu. Miram, idò, la Creu amb ulls d'amor, animats a reformar la nostra vida, a convertir-nos al bon camí.

31. I VA RESSUSCITAR!

(22 - 4 - 84)

Divendres sant no és final, alel.luia!

El dissabte tot és quietud, alel.luia!

Una nit brilla i il.lumina el món, alel.luia!

Un matí de primavera és la llum del món, alel.luia!

Crist ha ressuscitat, alel.luia!

Ha començat la Vida, alel.luia!

oo O oo

Tindrem divendres i dissabtes, alel.luia!

Hi haurà nits il.luminants i clarors esplendoroses de matins diàfans, alel.luia!

Arribarà també la Vida, alel.luia!

Ressuscitarem! Alel.luia!

32. FELIÇOS ELS QUI CREURAN

(29 - 4 - 84)

La resurrecció de Jesús és el principal fonament de la nostra fe. Per açò sant Pau exclamava: “Si Crist no hagués ressuscitat seria en va la nostra fe; si és per aquesta vida que hem posat solament en Crist la nostra esperança, som els més desgraciats de tots els homes”.

Creim en la resurrecció de Jesús perquè creim en la resurrecció dels morts. Ell és la primícia de la nova Vida i en Ell ja tots nosaltres hem

ressuscitat, esperant l'hora en què Ell vindrà. Esperam i creim en un cel nou i una terra nova.

Quan Jesús s'apareix als apòstols, vuit dies després de la seva resurrecció, davant de la incredulitat de Tomàs pronuncia unes paraules que a tots ens omplen d'alegria: "Feliços els qui creuran sense haver vist". Llavors sabem que la nostra fe en Jesús ressuscitat és també una benaventurança. La nostra fe, idò, ens ha de fer feliços, ens ha de fer viure una felicitat que no ens podrà prendre ningú. Creim en la vida perdurable. Un dia també ressuscitarem. Aquesta és la nostra fe.

Quan vaig a visitar les classes de col·legis de la nostra illa, solec rallar molt de Jesús. Principalment amb els fillets i filletes de 3er o 4rt curs d'EGB disfrut en veure les coses que saben d'Ell: on va néixer; què nomien sa seva mare i es seu pare; que va morir a la creu on els malcriats el van clavar; i que després va ressuscitar i se'n pujà al cel. Açò m'ho diuen ben de veres. Després els solec fer una pregunta, un poc capciosa, sobre si nosaltres també ressuscitarem un dia. I en la seva ingenuïtat, i també davant la grandesa i el que per ells significa Jesús, normalment me solen contestar amb un no quasi bé massiu. Després de la meua explicació, s'entemen del seu error i llavors els ajud a considerar la nostra fe en un demà etern, més enllà de la mort i del cementeri, aquell cel al qual tots me diuen que volen anar.

Feliços els qui creuran sense haver vist en la resurrecció dels morts. Feliços nosaltres quan amb la nostra fe proclamam l'Al·leluia de la resurrecció de Jesús.

Perquè vertaderament Crist ha ressuscitat i ens ha donat la Vida per sempre.

CONSELL DE PRESBITERI

FULL INFORMATIU DEL MES DE MARÇ DE 1984

El dia 21 de març de 1984 es reuneix al Seminari, a Ciutadella de Menorca i a les 10,30 del matí, el Consell del Presbiteri. Hi assisteixen tots els components. Després de la pregària de Tèrcia es fa la lectura de l'Acta de la sessió anterior corresponent al mes de febrer i és aprovada.

Informació prèvia: Església Roser, Radio Popular i Consells parroquials.

El Bisbe i el Vicari General donen informació del moment actual de les gestions amb la Capella Davídica i Radio Popular sobre les seves respectives seus a l'Església del Roser de Ciutadella i al segon pis de l'edifici de l'Església (OAR).

La Capella Davídica ha acceptat i s'està tramitant la seva personalitat jurídica; en primer lloc com associació jurídica canònica per a ser reconeguda després civilment.

Amb Radio Popular (COPE) ja hi ha el contracte redactat i s'espera l'aprovació definitiva.

Algunes parròquies ja han posat en marxa el curset de conscienciació de cara a la formació del seu Consell Parroquial.

Nomenament d'Arxiprestos.

Abans d'entrar en l'Ordre del dia, el Sr. Bisbe comunica al Consell del Presbiteri el nomenament dels tres Arxiprestos que, per un període de tres anys assumeixen la responsabilitat de promoure i coordinar l'activitat pastoral comuna a l'arxiprestat que els ha estat encomanat.

Són: Miquel Anglada Gelabert, a Ciutadella; Pere Oléo Cortés, a Alaior; Cristòfol Vidal Barber, a Maó.

Ordre del dia: PASTORAL VOCACIONAL.

De totes les aportacions que es dedueixen dels Arxiprestats, es presenta el següent resum que serveix de punt de partida per a la reflexió del Consell. Gira en torn d'aquests punts: pastoral vocacional, Seminari i vida sacerdotal.

1) Pastoral vocacional.

- es fa recaure molt la possibilitat i el sorgiment de vocacions de la vivència dels mateixos preveres i d'una insistència catequètica.
- es veu necessari crear una consciència col·lectiva sobre la situació per cercar camins conjunts, sinodals, assumits per tots.
 - * que aquesta problemàtica de vocació/vocacions sigui assumida per tota la comunitat cristiana i fruit d'una vivència de la fe.
 - * s'han de promoure els ministerials laicals.
 - * s'ha de viure amb il·lusió el ministeri sacerdotal presentant una imatge evangèlica el més transparent possible.

2) Seminari.

- es veu com una realitat que ha de ser més participada per tots.
- els seminaristes s'haurien de fer més presents en altres llocs a més de les seves pròpies comunitats.
- el Seminari ha d'adequar els estudis a la realitat concreta que té i, per açò, és necessari fer un pla d'estudis que pugui permetre (com ho fan en altres llocs) elaborar un programa de recuperació d'estudis mitjos.

3) Vida sacerdotal.

- es pot veure en les aportacions dels arxiprestats que en el fons de la problemàtica vocacional hi jeu el desig d'un millorament de la vivència del prevere: s'observen problemes, dificultats i també s'insinuen camins de solució.
 - * maduresa per acceptar la realitat.
 - * capacitat de relativitzar i a la vegada una pluralitat de models.
 - * s'han d'assegurar uns mínims de viure humà per als capellans i

es veu necessari que es duguin a terme cases sacerdotals.

* solidaritat en un projecte pastoral assumit per tots.

Dins el Consell, vista aquesta realitat, ens demanam: com ho duim a terme? Cerquem camins, no obstacles!

El problema de les vocacions sacerdotals i religioses està en relació directa amb la vivència conscient i responsable de la vocació cristiana. Es des de la vocació cristiana, plantejada personalment i viscuda en comunitat que serà possible el neixement d'una vocació més específica. La mateixa vida cristiana és el caldo de cultiu on es faci possible una "resposta", valorant més el seu aspecte de gratuïtat que d'esforç personal; per aquí també hi hauria una nova manera d'entendre la vocació: com a do gratuït. Per tant, camp obert a la participació dels seglars en l'Església des de la pròpia missió de batiat, afavorint un redescobriment constant del seu paper i actuació, plenament integrat.

Aspectes concrets que es proposen:

- a) la re-constitució de la Delegació de Vocacions.
- b) la promoció d'uns cursets vocacionals oberts a tothom, a l'estil dels cursets que durant aquests deu anys darrers ha anat fent el Secretariat de Joves Cristians: cursets d'aprofundiment en la fe.
- c) la creació d'uns espais de reflexió, de pregària, d'estudi que afavoreixin la descoberta d'un mateix i del servei dins la comunitat cristiana...
- d) la incorporació dels seglars —a nivell institucional— en la gestió del Seminari i en la promoció vocacional.

Queda encetat el tema del Seminari. S'ha d'arribar a una certa definició estable del paper que el nostre Seminari ha de fer dins la comunitat diocesana, en lo que es refereix tant als estudis teològics —que alguns han de començar prest— com als qui precedeixen juntament amb tota l'organització formativa. Hi ha moltes raons que demanen la presència del Seminari a Menorca com: arrelament en la pròpia diòcesi, promoció del clergat, punt de referència per a noves vocacions, més seguiment dels seminaristes, es superen més les dificultats econòmiques, major possibilitat d'intercanvi amb professors de fora i que el clergat pot aprofitar (com ja en tenim experiències positives), més contacte amb capellans-professors, promoció del Centre d'Estudis de Teologia, etc.

La possibilitat d'estudiar fora quedaria aplaçada a després d'uns

anys de ministeri pastoral. I així podria quedar en certa manera institucionalitzat per als capellans.

Aquesta temàtica encara ha de rodar més i ser estudiada més a fons per tots. Es una qüestió seriosa i que ha de ser decidida abans del proper curs. Per açò es passa a la pròxima sessió.

El Consell aprova els Estatuts del Secretariat de Catequesi.

Dins el procés de la Revisió dels anys 80, un nou pas: l'aprovació dels estatuts del Secretariat de Catequesi. Sols han fet falta uns petits retocs a la redacció final.

Nova província eclesiàstica de les Illes Balears?

Fora de la reunió propiament dita, el Sr. Bisbe informa de les passes que s'han començat a donar de cara a la possible constitució de la Província eclesiàstica de les Illes Balears. Per aquest motiu es va desplaçar amb el Vicari General a Eivissa per a reunir-se amb els altres bisbes de les Illes i els respectius Vicaris General i de Pastoral.

S'adjunta, per a tenir una major informació, a aquest Full informatiu del Consell la Nota de Premsa publicada al Diari Menorca després de dita reunió a Eivissa i un qüestionari a preparar personalment per a la reunió arxiprestal.

Reunió Arxiprestal del dia 4 d'abril de 1984.

- 1.— Seminari Diocesà (s'adjunta proposta de reflexió)
- 2.— Província eclesiàstica de les Illes Balears (ídem)

Sebastià Taltavull Anglada, secretari

INFORMACIÓ DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Mes de març.

22.— Rep visites al matí a Ciutadella i al capvespre a Maó. A les 9 del vespre és a la parròquia de Sant Rafel, de Ciutadella on conversa amb el grup de l'escola de teologia, sobre la província eclesiàstica que es desitja crear a Balears.

23.— Rep visites. Al capvespre, rep el Sr. Batle de Ciutadella, i a les 6 té reunió amb la Comissió diocesana d'ensenyança.

24.— Al capvespre rep visites a Maó. Després va a visitar dos sacerdots malalts. A les 6, concelebra la missa jubilar al santuari de la Mare de Déu de Gràcia, en l'Any Sant de la Redempció.

25.— A les 10, concelebra la missa jubilar de l'Any Sant a la parròquia d'Alaior i a les 12 la concelebra a la Catedral Basílica. Al capvespre, rep la visita d'un grup d'al.lots de la parròquia de St. Antoni Ma. Claret, de Ciutadella.

26.— Al capvespre fa visites a Maó. Després va a visitar un malalt a Sant Climent. A les 7,30, és a Sant Lluís reunit amb un grup parroquial.

27.— És reuneix al capvespre a Ferreries amb els directors dels Col.legis de l'Església. A darrera hora, es reuneix amb els responsables parroquials de St. Antoni Ma. Claret, a Ciutadella.

28.— Al matí, a Sant Lluís, presideix la primera reunió dels nous arxiprestos, juntament amb el Vicari General. Al capvespre, presideix una reunió amb els capellans de Maó, sobre l'Assemblea arxiprestal.

29.— Rep visites. Al capvespre, reunió amb la Delegació d'Ensenyança i directors dels col.legis de l'Església, de Ciutadella.

30.— Rep visites.

31.— Presideix el recés-trobada amb capellans i religiosos-ses al Santuari de la Mare de Déu de El Toro, que dirigeix Mn. Matabosc, de Barcelona. Al capvespre, rep la visita del president del Moviment escolta d'Espanya.

Mes d'abril.

1.— Concelebra la missa jubilar de l'Any Sant, a El Toro.

2.— Al capvespre, reunió amb la Delegació d'economia.

3.— Rep visites. Al capvespre, reunió a Ferreries amb els professors de religió d'E.G.B. Després celebra l'eucaristia i a les 9 es reuneix amb la Junta directiva del Col·legi de Sant Francesc d'Assís, de Ferreries.

4.— Rep visites. Al capvespre, presideix la reunió arxiprestal per al Consell del Presbiteri, a Maó. Després, sopa amb una família de Maó i a les 9 assisteix a les conferències per a matrimonis, a la parròquia de St. Antoni, de Maó.

5.— Al matí, visita les classes del Col·legi de la Consolació, a Ciutadella. A les 5 del capvespre, té reunió amb la nova comissió diocesana de Litúrgia, a Maó. A les 8,15 concelebra l'Eucaristia, al Seminari, en el dijous sacerdotal, i després visita un grup de pares i padrins, de Ciutadella, per a la preparació del baptisme.

6.— Rep visites. Al capvespre, visita les classes del col·legi Sant Francesc, de Ferreries. Després, és a Alaior on visita malalts, entre ells un sacerdot. A les 8,30 fa una xerrada a Sta. Eulàlia, de Maó, sobre la conferència episcopal espanyola.

7.— Al capvespre, rep un matrimoni de Ciutadella.

8.— Concelebra una missa jubilar a la Catedral, per a les Conferències de Sant Vicenç de Paül de tota l'illa. Al capvespre, parteix cap a Madrid.

9.— És a Madrid, on participa en la reunió del Consell d'Economia de la Conferència episcopal espanyola.

11.— Rep visites. Al capvespre, reünio a Maó del diari "Menorca" i després a la parròquia de Sant Francesc, dirigeix unes paraules als pares, padrins i confirmands d'aquella parròquia.

12.— Rep visites. A les 6 del capvespre, reunió amb la Delegació diocesana d'ensenyança. A les 8,30, al Seminari presenta al poeta Mn. Climent Forner en un recital de poesia religiosa.

13.— Rep visites. A les 8 del vespre, concelebra l'eucaristia a Sta. Maria de Maó, en el 75 aniversari de la Cofradia de la Soledat. A les 9, a l'Ateneu de Maó, presentació del recital de poesia religiosa de Mn. Climent Forner.

14.— A la 1, presideix l'enterrament i funeral del Sr. Salom, sacerdot qui va morir ahir, a l'església d'Alaior.

15.— Eucaristia solemne a la Catedral, amb motiu del diumenge de Rams.

16.— Rep visites.

18.— Presideix el Consell del Presbiteri d'aquest més d'abril, al matí al Seminari. Al capvespre, dirigeix el recés sacerdotal, al Seminari, i després, a les 8, concelebra l'eucaristia pels sants olis i renovació de les promeses sacerdotals, a la parròquia de Sant Francesc, de Ciutadella.

19.— Al matí, va a resar un respons a una monja de la Consolació que ha mort a la matinada. Al capvespre, missa del dijous sant, a la Catedral.

20.— A migdia, assisteix al Via Crucis, a la Catedral i al capvespre, a l'Acció Litúrgica del dia, presidint després a les 8,30 la processó del sant enterrament. Al final, predica el sermó de la soledat de Maria.

22.— Presideix la solemne celebració de la Vetlla Pasqual, a la Catedral.

NUMEROSA ASISTENCIA DE FIELES A LAS CELEBRACIONES JUBILARES

A las celebraciones jubilares del Año Santo realizadas durante la cuaresma, han acudido muchos fieles, que participaron fervorosamente en las mismas.

Las iglesias de Fátima, María Auxiliadora, Gracia, Santa Eulalia, Catedral, El Toro, fueron las escogidas para dichas celebraciones.

El Obispo las presidió todas, en un intervalo de tiempo que transcurrió entre el 11 de marzo y el 1 de abril. El primer día la celebración tuvo lugar en la ermita de Fátima, perteneciente a la parroquia de San Francisco, de Mahón. El sábado, día 17, la celebración se realizó en el santuario de María Auxiliadora, de Ciudadela. El sábado siguiente, día 24, en la ermita de Gracia, de Mahón, en la celebración el Obispo renovó la consagración del mundo a la Virgen María, reiterándola en las iglesias, parroquial de Alaior, y Catedral en las celebraciones del día siguiente. Finalmente, en el santuario de El Toro, el domingo, día 1 de abril, al clausurar este ciclo de celebraciones, el Obispo reiteró la necesidad de mantener siempre vivo el compromiso del Año Santo en su referencia al servicio de los más necesitados.

CONMEMORACION DEL 150 ANIVERSARIO DE LAS CONFERENCIAS DE SAN VICENTE DE PAUL

Para conmemorar el 150 aniversario de las Conferencias de San Vicente de Paúl se reunieron en la Catedral el día 8 de abril centenares de fieles procedentes de Mahón, Alayor y Ciudadela, grupos juveniles de los colegios de "San José", de Mahón, y otros de Ciudadela. Entre los adultos predominaban los miembros de las Conferencias, las Voluntarias de la Caridad y padres de APA del colegio "San José" de Mahón.

Además de conmemorar el aniversario indicado, los asistentes participaron en la celebración eucarística del Año Santo con mucho fervor y vivencia del acto. El coro de la "Agrupación Coral San José" contribuyó a la solemnidad animando los diversos cantos.

Muchos de los participantes se reunieron posteriormente en comida de hermandad.

LA MISA CRISMAL SE CELEBRO EN LA IGLESIA PARROQUIAL DE SAN FRANCISCO, DE CIUDADELA

El miércoles santo, día 18 de abril, a las ocho de la tarde, el Obispo presidió la Misa Crismal en la iglesia parroquial de San Francisco, de Ciudadela —por segunda vez en su historia— concelebrando la gran mayoría del clero diocesano y religioso, que previamente, en unas horas de plegaria y reflexión se había preparado para renovar sus compromisos sacerdotales de entrega a su vocación de servicio evangélico y apostólico en la comunión eclesial.

Asistieron también los seminaristas y un notable número de fieles, de la propia parroquia y de otras comunidades.

En la homilía, el Obispo recalcó la función esencial del presbítero, la celebración de la Eucaristía. Posteriormente consagró los santos óleos.

CHARLAS PARA MATRIMONIOS Y EDUCADORES

Organizado por el "Grupo Coordinador de Pastoral Familiar" del Arciprestazgo de Mahón, se celebró un ciclo de charlas dedicadas a matrimonios y educadores. Tres fueron los temas expuestos: "Cómo

educar en la fe", "Opción por el matrimonio", "Cómo educar en la libertad".

El claretiano Pere Codina, Josep Roig y M.ª Dolores Amat se encargaron de la respectiva exposición de la temática indicada.

El ciclo se desarrolló en los locales de la parroquia de San Antonio Abad, los días 3, 4 y 5 de abril. El diálogo posterior a cada exposición resultó animado, exponencial del interés despertado por el temario. La asistencia fue realmente notable.

16.ª SEMANA DE REFLEXION, EN LA PARROQUIA DE SAN FRANCISCO

Del 9 al 14 de abril se celebró en Ferrerías la 16.ª Semana de Reflexión, centrada sobre el tema "Jesucristo" en su doble aspecto, histórico y resucitado. Los sacerdotes diocesanos, Joan Febrer y Sebastián Taltavull fueron los encargados de presentar respectivamente los dos aspectos, en cuya reflexión participaron unas 150 personas.

La Semana se clausuró con una celebración eucarística en la iglesia de Santa María.

II ENCUENTRO DE POSCONFIRMADOS

El día 11 de abril más de un centenar de posconfirmados celebraron en El Toro el II Encuentro diocesano, del presente curso.

Utilizando el simbolismo de las gafas que impiden ver la realidad, y después de la proyección del montaje "En el país de las gafas", reflexionaron sobre todas las causas que empañan los cristales de las "gafas": las ideologías, los prejuicios, la publicidad...

En el momento del acto penitencial, de la celebración eucarística, todos los participantes se quitaron las "gafas".

La acostumbrada fiesta, la plegaria a la Virgen y el canto del "Adeu-siau" fueron detalles significativos de la jornada.

DE LA SANTA SEU

MENSAJE DEL PAPA JUAN PABLO II EN LA JORNADA MUNDIAL DE ORACION POR LAS VOCACIONES (13 de mayo de 1984)

Venerados Hermanos en el Episcopado.

Queridísimos Hijos e Hijas de todo el mundo.

1. Con el ánimo lleno de esperanza me dirijo a todos vosotros para invitaros a celebrar con ferviente fe y unánime participación de la XXI Jornada Mundial de Oración por las Vocaciones.

Como Pastor de la Iglesia universal no puedo no abriros una vez más el corazón y manifestaros la solicitud que me anima constantemente por el efectivo incremento de las vocaciones para el sagrado ministerio, la vida consagrada en sus diversas formas y la vida misionera. Se trata, en efecto, de un problema de vital y fundamental importancia para la comunidad de los creyentes y para toda la humanidad. La próxima celebración ofrece a todos, pastores y fieles, la oportunidad de hacerse más conscientes de la responsabilidad común en el realizar generosamente cuanto el mismo Señor ha mandado hacer.

Colocada en el cuarto Domingo de Pascua, entre las solemnidades de Resurrección y Pentecostés, la Jornada Mundial recibe de estos dos grandes misterios nueva luz y nuevos motivos de esperanza. El pasaje del Evangelio de Juan de ese domingo nos propone la sugestiva imagen del Buen Pastor, "El llama a sus ovejas por su nombre y las saca fuera. Cuando ha sacado fuera a todas sus ovejas, camina delante de ellas y las ovejas lo siguen porque conocen su voz" (Jn. 10,3-4). El Buen Pastor, Cristo Resucitado, garantiza, de manera visible, su presencia perenne en la humanidad renovada, mediante aquellos que, a través de la historia, envía continuamente para realizar la obra de la salvación. También hoy

El está vivo y presente en medio de nosotros y a cada uno nos hace sentir su voz y su amor.

Ante la necesidad de Evangelización hombres y mujeres decididos.

El Buen Pastor manifiesta el ansia de aumentar continuamente su rebaño. En efecto, hay otras ovejas que están fuera del redil (cfr. Jn. 10,16). Tiene siempre presente ante sus ojos la experiencia dramática de las multitudes de todos los tiempos, "extenuadas y abatidas como ovejas que no tienen pastor", que le hace exclamar: "La mies es mucha, pero los obreros pocos" (Mt. 9,36-37). El compasivo lamento del Corazón de Cristo se repite en el tiempo y toca profundamente nuestras personas. ¿Quién puede permanecer indiferente frente al aumento vertiginoso de la necesidad de evangelización? El divino Redentor nos pide a todos la colaboración para que no falten nunca los obreros del Evangelio, para que haya siempre hombres y mujeres decididos a consagrarse enteramente al servicio del pueblo de Dios.

2. La ORACION. La celebración de la Jornada Mundial quiere ser ante todo una llamada urgente a comprender el valor del mandato de Jesús: "Rogad, pues, al Señor de la mies que envíe obreros a su mies" (Mt. 9,38). No es una simple invitación, por el contrario, es una orden que desafía nuestra fe e interpela nuestra conciencia de bautizados. A nadie se le oculta que la oración, en sus múltiples formas, debe considerarse como el primero e insustituible servicio que podemos ofrecer a la gran causa de las vocaciones. Ante la enorme necesidad de sacerdotes, diáconos, religiosos y religiosas, miembros de institutos seculares y misioneros debe surgir una gran respuesta de oración. Por eso os invito a todos vosotros, esparcidos por todo el mundo, a orar, a orar mucho, a orar continuamente por esta intención que toca de una manera vital los intereses del Reino de Dios.

La Jornada Mundial haga revivir en la Iglesia el clima espiritual de los primeros discípulos en el cenáculo esperando el Espíritu Santo: "Todos ellos perseveraban unánimes en la oración, con algunas mujeres y María la Madre de Jesús y los hermanos de El" (Act. 1,14). Cada comunidad cristiana sea un nuevo cenáculo de oración por las vocaciones; así: la comunidad diocesana, la parroquia, las comunidades religiosas, las familias cristianas, los grupos eclesiales y cualquier otra porción del pueblo de Dios.

En la oración constante y universal, particularmente centrada en la Eucaristía, fuente del sacerdocio ministerial y de todas las vocaciones,

radica la esperanza de la Iglesia y de la humanidad. Cristo ha empeñado su palabra y no nos negará cuanto El mismo nos ha mandado pedir.

3. La ACCION. Indudablemente la insistencia sobre la oración querida por Jesús, no puede significar inercia y evasión de nuestras restantes responsabilidades. ¡Al contrario! Es voluntad del Señor que a la oración, bien entendida y vivida, se una nuestra acción y colaboración. El mismo Jesús no sólo ora y manda orar, sino que a la vez llama a los apóstoles y a los discípulos, cuida su formación y los envía a anunciar el Evangelio.

El Concilio Vaticano II ha recordado que la laboriosa colaboración para el incremento de las vocaciones, es un deber de toda la comunidad cristiana (cfr. *Optatum totius*, 2). Se trata de una acción pastoral convergente y diversificada. Por tanto, todos los bautizados, cada uno según su propia condición, deben empeñarse en hacer eficaz, con la ayuda de Dios, la acción de la Iglesia en un sector tan importante para su vida y su porvenir. Son responsables de modo particular, los obispos, los sacerdotes, los diáconos, las personas consagradas, aquellos que desarrollan tareas educativas y, en primer lugar, las familias cristianas.

* A vosotros, venerados Hermanos en el Episcopado, que, a imitación del Buen Pastor, guiáis con amor vigilante el rebaño que os ha sido confiado, llegue mi gratitud y la de toda la Iglesia por los ejemplares esfuerzos que realizáis en vuestras comunidades en favor de todas las vocaciones consagradas. Testimonio tangible de ello son los programas y planes de acción diocesanos que habéis publicado o que estáis preparando o renovando.

El Señor está dando a la Iglesia un fecundo despertar de vocaciones. Especialmente en algunos países se va manifestando un aumento prometedor, del que nunca agradeceremos bastante a la bondad de Dios. Estos signos de esperanza os estimularán a perseverar con ánimo y fervor, en un trabajo tan precioso. Siguiendo las líneas de acción propuestas por el Documento conclusivo del Segundo Congreso Internacional sobre la atención pastoral a las vocaciones en las Iglesias particulares, realizado en mayo de 1981, movilizad todas las fuerzas de apostolado y comprometed a todos los sectores en un servicio cada vez más metódico, incisivo y extenso.

* Mi palabra se dirige ahora a todos vosotros, que colaboréis con los Obispos en esta delicada misión: sacerdotes, diáconos, religiosos, religiosas, miembros de institutos seculares, misioneros, animadores y responsables de las vocaciones. Sé cuán grande es la aportación que dáis y que podéis dar con vuestro testimonio alegre y con vuestra acción

apostólica, avalada por la oración constante. En esta circunstancia deseo haceros una recomendación que sale de lo más profundo de mi alma: anunciad con decisión a Cristo que llama; efectivamente, El continúa llamando hoy como ayer y se sirve de nosotros para hacer oír sus llamadas. Anunciadlo, por tanto, en las comunidades cristianas, anunciadlo con fuerza sobre todo a los jóvenes. En muchas regiones crece una juventud nueva, abierta a la oración y a la búsqueda de Dios, deseosa de participar en la vida de la Iglesia y de la sociedad. No defraudéis sus aspiraciones. ¡Sed los mensajeros de la voluntad de Dios y llamad con decisión!

Comunicad vuestro descubrimiento a los demás.

* También vosotros jóvenes, que os preparáis al ministerio sacerdotal y a la profesión de los consejos evangélicos, podéis ser para otros jóvenes una clara propuesta de vocación. Quien ha percibido la llamada de Jesús y la estima como la más grande riqueza de su vida, debe sentir la necesidad de comunicar su descubrimiento a los demás. Es lo que hizo el apóstol Andrés llevando a Jesús a su hermano Simón Pedro (cfr. Jn.1,41). Queridísimos seminaristas y todos los que os preparáis a la vida consagrada, irradiad los ideales que mueven vuestra existencia y sed entre los jóvenes los primeros animadores de vocaciones!

4. A las familias cristianas quisiera recordar el valor insustituible de su trabajo y dedicación. Estimadísimos esposos y padres cristianos, vosotros que habéis colaborado con Dios en dar la vida a nuevas criaturas, sabed cooperar con El también en la ayuda a vuestros hijos para que descubran y realicen la misión que Cristo confía a cada uno de ellos. Con esto daréis la mayor muestra de amor hacia ellos. La vocación es un gran don, no sólo para quien la recibe sino también para los padres.

Para desarrollar un deber tan sublime y comprometido, os exhorto a ser fieles a la vocación que vosotros mismos habéis recibido en el sacramento del matrimonio. Cuidad mucho la oración en familia; también vosotros tenéis necesidad de la luz de Dios para discernir su voluntad y para responder a ella generosamente.

¿Cuál es vuestra respuesta?

5. Finalmente, me dirijo sobre todo a vosotros, queridísimos niños, niñas, jóvenes y menos jóvenes, que os encontráis en el momento decisivo de vuestra elección. Quisiera encontraros personalmente, llamaros por vuestro nombre, hablaros de corazón a corazón de cosas extre-

madamente importantes, no sólo para vosotros individualmente, sino para la humanidad entera.

Quisiera preguntar a cada uno de vosotros: ¿qué piensas hacer con tu vida?, ¿cuáles son tus proyectos?, ¿has pensado alguna vez en entregar tu existencia totalmente a Cristo?, ¿crees que pueda haber algo más grande que llevar a Jesús a los hombres y los hombres a Jesús?

La Jornada Mundial es una ocasión propicia para orar y reflexionar sobre temas que son esenciales. Es obvio que rezar por las vocaciones no quiere decir ocuparse únicamente de las vocaciones de los demás. Para todos, pero especialmente para vosotros, significa comprometer directamente la propia persona, ofrecer la propia disponibilidad a Cristo. Ya sabéis que El tiene necesidad de vosotros para continuar la obra de salvación. ¿Permaneceréis, entonces, indiferentes e inertes?

Hoy, queridísimos jóvenes, son muchas las voces que intentan invadir vuestras conciencias, ¿cómo distinguir la Voz que da el verdadero sentido a vuestra vida? Jesús se hace sentir en el silencio y en la oración. En este clima de intimidad con El, cada uno de vosotros podrá percibir la invitación, dulce y al mismo tiempo firme, del Buen Pastor que le dice: "¡Sígueme!" (cfr. Mc. 2,14; Lc. 5,27).

Muchos de vosotros son llamados a hacer presente el sacerdocio de Cristo Jesús; muchos otros a darse totalmente a El viviendo una vida casta, pobre y obediente; muchos a lanzarse como misioneros por todos los continentes. Muchas jóvenes están llamadas a ofrecer su amor exclusivo a Cristo, único esposo de su vida. Cada llamada de Cristo es una historia de amor única e irrepetible.

¿Cuál es vuestra respuesta? ¿Os falta tal vez coraje para responder que sí? ¿Os sentís solos? ¿Os preguntáis si es posible empeñarse en el seguimiento de Jesús de modo total y para toda la vida?

Si El os llama y atrae hacia Sí, estad seguros de que no os abandonará. Muchas veces leemos en el Evangelio: "¡No tengáis miedo!" (cfr. Mt. 14,27; Mc. 6,50); "No os dejaré huérfanos" (Jn. 14,18). Quiere decir que El conoce nuestras dificultades y da a los llamados fuerza y ánimo para superarlas. Jesús es todo en nuestra vida; por tanto, ¡fíaos de El!

6. Como conclusión de estas reflexiones y exhortaciones, os invito, hermanos y hermanas queridísimos, a elevar en profunda comunión de intenciones la siguiente plegaria:

Rezad conmigo.

"Oh Jesús, Buen Pastor, acoge nuestra alabanza y nuestro sincero

agradecimiento por todas las vocaciones que, mediante tu Espíritu, regalas continuamente a tu Iglesia. Asiste a los obispos, presbíteros, misioneros y a todas las personas consagradas; haz que den ejemplo de vida verdaderamente evangélica. Da fortaleza y perseverancia en su propósito a aquellos que se preparan al sagrado ministerio y a la vida consagrada. Multiplica los evangelizadores para anunciar tu nombre a todas las gentes. Protege a todos los jóvenes de nuestras familias y comunidades: concédeles prontitud y generosidad para seguirte. Vuelve también hoy tu mirada sobre ellos y llámalos. Concede a todos los llamados la fuerza de abandonar todo para elegirte sólo a Tí que eres el amor. Perdona la no correspondencia y las infidelidades de aquellos que has escogido.

Escucha, oh Cristo, nuestras preces por intercesión de María Santísima, Madre tuya y Reina de los Apóstoles. Ella, que por haber creído y respondido generosamente, es la causa de nuestra alegría, acompañe con su presencia y su ejemplo a aquellos que llamas al servicio total de tu Reino. Amén”.

Confiado en que el Señor querrá acoger las súplicas de su Iglesia, invoco la abundancia de las gracias divinas sobre todos vosotros, venerados hermanos en el Episcopado, sobre los Sacerdotes, sobre los Religiosos y las Religiosas y sobre todo el Pueblo cristiano, de manera especial sobre aquellos que se están preparando para el Orden Sagrado y para la Vida Consagrada y sobre cuantos promueven con empeño generoso el incremento de las vocaciones eclesiales, y con toda el alma imparto la propiciatoria Bendición Apostólica.

Desde el Vaticano, a 11 de febrero, memoria litúrgica de la Virgen María de Lourdes, del año 1984, sexto de Pontificado.

Joannes Paulus pp. II

XVIII JORNADA MUNDIAL DE LAS COMUNICACIONES SOCIALES (3 de junio de 1984)

TEMA:

**“COMUNICACIONES SOCIALES PARA EL ENCUENTRO
ENTRE FE Y CULTURA”**

Algunos están escépticos acerca de las capacidades culturales de las comunicaciones sociales, mientras otros dudan de que las mismas puedan transmitir toda la intensidad de la fe cristiana...

La mediación cultural de las comunicaciones sociales ha sido acogida como una posibilidad real por la Iglesia, que la reconoce como "elemento privilegiado de la cultura moderna" (CP, 49), gracias a la multiplicación de intercambios (CP, 49) que permiten un real enriquecimiento (CP, 50), con producciones de altísimo nivel artístico y cultural (CP, 53), y con una circulación intercultural cada vez más amplia (CP, 94).

Pero en la práctica se notan dos principales desviaciones: un debilitamiento cultural causado por la banalidad de las realizaciones (CP, 53) y el intento de predominio cultural, concretados y orientados en función de los intereses de parte; aunque afortunadamente se ha dado una reciente toma de conciencia del fenómeno en el seno de los Organismos Internacionales, por ejemplo la UNESCO (Juan Pablo II, Mensaje para la Jornada Mundial 1983, n. 4 AAS 1983, pp. 575-576).

El papel de las comunicaciones sociales ante la fe cristiana se ha entendido a menudo: como derecho del mundo a la verdad (Pío XII, Audiencia del 11.VI.1946; Juan XXIII "Pacem in Terris" n. 12; "Inter Mirifica" n. 12); como deber de los comunicadores de manifestarla, como misión particular de anunciarla, a través de los mass media "sobre los tejados y de evangelizar las multitudes más alejadas (Pablo VI, "Evangelii Nuntiandi" n. 45), como posibilidad de unir la vida intelectual de la Iglesia a su acción apostólica (Pablo VI, "In fructibus multis"), como llamada a la colaboración de todo el pueblo de Dios al diálogo con el mundo moderno (CP, 125).

Ante tales proyectos y tales indicaciones, la situación concreta nos obliga a constatar que los mass media se encuentran en el centro del drama de nuestra época, que es "la rotura entre Evangelio y cultura" (Pablo VI, "Evangelii Nuntiandi" n. 20).

Todos los miembros de la Iglesia, los laicos en primer lugar, quedan vivamente invitados a darse cuenta del hecho de que son responsables y encargados de trastocar este estado de cosas, en virtud del carisma que les es propio (Juan Pablo II, Audiencia del 11.XI.1983). Este es el punto básico del tema para la Jornada Mundial de las Comunicaciones Sociales de 1984.

Uno puede preguntarse si esta rotura entre fe y cultura no va a tener como consecuencia grave el "mirarse mutuamente de mala manera", precisamente con los lenguajes de la palabra y de la imagen, de la información y de la comunicación que los mass media nos pueden ofrecer ¿Acaso para evitar esta confrontación las comunicaciones

sociales se han marginado tanto de la cultura como de la apertura a la religión? Todos los tres, medios de comunicación social, cultura y fe, han perdido preciosas posibilidades: la fe queda sin ser proclamada a todos, la cultura vacía de su profundidad interior, las comunicaciones sociales privadas de los papeles antedichos, para limitarse a intereses y estrategias puramente comerciales o políticas.

De tal manera se diluye el punto de encuentro entre fe y cultura y se esfuma la cualidad moral en todos los escalones de la comunidad humana. Al querer evitar todo tabú moral (acusados de desviar la cultura en sentido religioso) terminan por tomar supremacía otros tabúes que perjudican la dignidad y la libertad de la persona humana. Afortunadamente ciertos comunicadores se han dado cuenta que esta falta de mediación vital por razones de lucro o de prejuicios, no hace más que aislarles de lo mejor que la humanidad ofrece: la cultura abierta al principio de la fe, en la concretización de opciones éticas al servicio de la humanidad. De este modo la lucha pasa a ser una lucha común y un estímulo no carente de simpatía hacia los operadores de la comunicación social.

Si la evangelización se encuentra en la base del apostolado de los mass media, esta misma no puede realizarse fuera de la cultura y de las culturas. El Concilio Vaticano II lo recuerda explícitamente ("Gaudium et Spes"). Comunicar realidades religiosas no significa limitarse a los momentos sensacionales de los acontecimientos (lo que no es propio de la dinámica de la fe), sino que se realiza como descubrimiento de las fuentes profundas de la cultura, compendiadas en la herencia y en la perspectiva religiosa: identidad de los pueblos, fuentes del arte, testimonios literarios... hasta los grandes textos religiosos de la humanidad y al impacto cristiano que han representado y que ejercitan los grandes místicos verdaderos del Evangelio. Las jóvenes generaciones del mundo de hoy se muestran particularmente sedientas de estas fuentes, que a través de las comunicaciones sociales se pueden "multiplicar", "enriquecer", "producir", y con las cuales las mismas generaciones se podrían "educar" y "formar" a través de una información que se hace verdaderamente plataforma de encuentro de "toda" experiencia humana, interior y manifiesta, inmediata o celada en el corazón de la persona humana. Al aceptar un encuentro de tal género, las comunicaciones sociales pueden realizar verdaderamente el deseado encuentro de todas las acciones y de todos los pensamientos de los hombres.

Lo cual requerirá además un esfuerzo prioritario en la formación de los informadores religiosos. Tanto de aquellos que transmiten noticiarios como de los mismos responsables de las transmisiones, tanto de

los productores de programas como de los realizadores de las filmaciones... Su papel se desarrolla en función de este "encuentro" de la fe y de la cultura a través de las comunicaciones sociales y ya no de los ritmos desordenados del azar y de las manifestaciones periféricas y superficiales de los hechos que parecen suscitar un cierto ruido... En la medida en que se dé este esfuerzo en profundidad, la totalidad del pueblo de Dios podrá acceder a la comunicación para transmitir todo aquello que se vive en la fe, a través de la riqueza de cada cultura, en la comunicación de una sola Iglesia del Señor.

Esta es la tarea de renovación y de renovado reclamo a la colaboración de todas las fuerzas vivas de la Iglesia en vistas a un reciclaje intensivo y en preparación de esta dimensión nueva de la existencia humana que las tecnologías comunicativas anuncian —para lo bueno y para lo peor...—. Y en función de la calidad de todo cuanto sabremos ofrecer, el "encuentro" entre fe y cultura se hará no solamente creíble sino incluso "transfigurante".

NECROLOGIA

EL RDO. DON LORENZO SALOM PONS HA PASADO A LA CASA DEL PADRE

El Rdo. Sr. Don Lorenzo Salom Pons falleció piadosamente en Alaior, Menorca, el día 13 de Abril de 1984, a la avanzada edad de 89 años.

Las exequias se celebraron el día siguiente, a la 1 de la tarde, en la Parroquia de Santa Eulalia, de Alaior. Las presidió el Rdmto. Sr. Obispo, acompañado de 27 sacerdotes, en representación del Clero de la Diócesis, llenándose completamente el templo de fieles. Amable, bondadoso, atento y sencillo, se granjeó el aprecio y consideración de cuantos le trataron.

Había nacido en Alaior el día 19 de Agosto de 1894, hijo de los consortes Francisco y Catalina.

Cursó sus estudios eclesiásticos en el Seminario Conciliar de Menorca desde 1910 hasta 1921.

Fue ordenado sacerdote el día 21 de Mayo de 1921 en la Capilla del Palacio Episcopal, en Ciutadella, y cantó su Primera Misa en Alaior el día 5 de Junio del mismo año.

Desempeñó los siguientes cargos:

Capellán Auxiliar del Regimiento de Infantería de Mahón en 1924.

Vicario Cooperador de la Parroquia de San Cristóbal en Junio-Octubre de 1923.

Vicario Cooperador de la Parroquia de San Bartolomé, de Ferreries, Octubre 1923-Noviembre 1929.

Cura Ecónomo de la Parroquia de San Juan dels Horts i Custos del Santuario de Monte Toro, Noviembre 1929-Octubre 1939.

Cura Encargado de la Parroquia de San Martín, de Mercadal, Febrero-Octubre 1939.

Vicario Cooperador de la Parroquia de Nuestra Señora del Carmen, Mahón, Octubre 1939-Septiembre 1941 y Febrero 1943-Junio 1963.

Cura Ecónomo de la Parroquia de Nuestra Señora del Rosario, de Villa-Carlos, Septiembre 1941-Febrero 1943.

Vicario Cooperador de la Parroquia de Santa Eulalia, de Alaior, Junio 1963-Abril 1984, en que falleció.

Capellán Administrador de los Cementerios de Mahón y San Clemente, 1947-1963.

Descanse en paz.

**LA RDA. HERMANA M.ª MAGDALENA MALAGON RABADAN,
RELIGIOSA DE NUESTRA SEÑORA DE LA CONSOLACION,
FALLECIO EN LA PAZ DEL SEÑOR**

La Rda. Hna. M.ª Magdalena Malagón Rabadán, Religiosa de la Comunidad de Hermanas de Nuestra Señora de la Consolación, falleció cristianamente en Ciutadella de Menorca, el día 19 de Abril de 1984, Jueves Santo, "Día del Amor Fraternal", a la edad de 78 años.

El entierro se celebró el día de su fallecimiento y el funeral el día 23 de Abril, en la Santa Iglesia Catedral, presididos por el Sr. Vicario General del Obispado, asistiendo varios sacerdotes.

Había nacido en Urda, provincia de Toledo, el día 18 de Julio de 1905, hija de los consortes Rito y Teodosia.

Entró en la Congregación de HH. de Ntra. Sra. de la Consolación el 15 de Agosto de 1932. Vistió el Santo hábito el 20 de Abril de 1933. Su primera profesión fue el día 20 de Marzo de 1935. Hizo los votos perpetuos el 21 de Enero de 1939.

Desarrolló su labor de educadora en Murchante, Tortosa y Bélgica. En el año 1965 fue trasladada a Mahón, donde trabajó en el Colegio que posteriormente se cerró en 1972. En dicha fecha, se incorporó a la Comunidad de hermanas del Colegio de Ciutadella, donde estuvo en activo hasta el año 1977. A partir de entonces prestó sus servicios como bibliotecaria hasta hoy.

Cuanto se hayan acercado a ella, a través de su trato, habrán constatado su gran optimismo frente a la vida, su espíritu mantenido siempre joven, su gran afabilidad y apacibilidad que le hacían ver las

cosas "más allá" de lo humano. En su última enfermedad, tan corta, tan repentina, ni una queja, hasta el fin quiso no ser carga, esquivando cualquier cuidado que considerara superfluo. Con la serenidad de los hijos de Dios, se acercó a la casa del Padre confiadamente, segura, como ella dijo en su último día, de su misericordia y de su amor. "No temo a la muerte, Dios es Padre". Estas fueron las palabras que, como un testamento, se han grabado en el corazón de los que compartimos con ella sus últimas horas.

Seguramente que estará disfrutando del amor de Dios en que ella creyó firmemente.

Descanse en paz.

MENORCA

Butlletí oficial
del Bisbat

Num. 6-7 - Juny-Juliol 1984

costar más caro, de lo contrario, en el día de hoy, tan
 repentinamente, ni una paja, hasta el fin puse no se
 queen dudado que considero que el Consulado de los
 de Dios, se refirió a la casualidad, que el Consulado
 que en su día de la vida, de la vida, de la vida, de la
 muerte, Dios es Padre. Estas palabras, que en la
 mundo, se refirió a la casualidad, que el Consulado
 sus últimas horas, que el Consulado de los
 el Consulado de los Consules de los Consules de los
 creyo firmemente.
 Descanse en paz.

**LA RDA. HERMANA M.ª MAGDALENA MALAGON RABADAN,
 RELIGIOSA DE NUESTRA SEÑORA DE LA CONSOLACION,
 FALLECIO EN LA PAZ DEL SEÑOR**

La Rda. Hna. M.ª Magdalena Malagón Rabadán, Religiosa de la
 Comunidad de Hermanas de Nuestra Señora de la Consolación, falleció
 en Ciudadela de Mérida, el día 19 de Abril de 1984,
 a las 8 de la tarde, en el Hospital "Día del Amor Fraternal", a la edad de 78 años.

El entierro se celebró el día de su fallecimiento y el funeral el día
 23 de Abril, en la Santa Iglesia Catedral, presididos por el Sr. Vicario
 General de Mérida, asistiendo como sacerdotes.

Había nacido en Utriel, provincia de Toledo, el día 18 de Julio de
 1906, hija de los consortes Rda. y Teodora.

Entró en la Congregación de Hna. de Ntra. Sra. de la Consolación el
 15 de Agosto de 1932. Vistió el Santo hábito el 20 de Abril de 1933.
 Su primer profesado fue el día 20 de Mayo de 1935. Hizo los votos
 perpetuos el 21 de Enero de 1939.

Desarrolló su labor de educadora en Murchante, Tortosa y Sagüta.
 En el año 1965 fue trasladada a Mérida, donde trabajó en el Colegio
 que posteriormente se cerró en 1972. En dicha fecha, se incorporó a la
 Comunidad de Hermanas del Colegio de Ciudadela, donde estuvo en
 activo hasta el año 1977. A partir de entonces prestó sus servicios como
 bibliotecaria hasta hoy.

Cuando se hayan acercado a ella, a través de su hijo, habrán consi-
 derado su gran optimismo frente a la vida, su espíritu mantenido
 siempre joven, su gran habilidad y paciencia que le hacían ver las